

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

Influència dels dentes de guerra en la crisi econòmica mundial

La depressió que sofreix la vida econòmica i financiera mundial, ve en part justificada per un excés de producció que tingué lloc en el període que podriem dir-ne de reconstrucció econòmica que succeí després de signat el tractat de pau que posà fi al tremend derrumbament europeu, del qual avui encara és reflexe el deplorable panorama que ofereix la situació econòmica i financiera mundial; i diem en part justificada perquè si la sobreproducció fos la única causa de la crisi, llurs efectes no haurien estat tan desastrosos com els actuals en què la paralització és general afectant a totes les branques de l'activitat econòmica; ni haurien estat tan duradors, puix quan es tracta d'una ruptura motivada exclusivament per un desequilibri entre la producció, i el consum, aleshores la pertorbació apareix a un determinat sector de la producció, la qual, degut a la interdependència o solidaritat de les indústries unes amb altres, es va extenent a totes les branques de l'activitat econòmica, fins que estalla la crisi total, que tot i amb llurs deplorables resultats, és necessària, en el sentit de què una volta passada es torna a la normalitat; és dir, quan la crisi ha fet el seu curs, el sistema econòmic recupera una nova posició normal; ço és, la crisi és malaltia i medicina a la vegada. Però la crisi que avui dia pateix l'economia mundial, l'hem d'atribuir també a altres causes completament alienes a la sobreproducció, puix si es degué únicament a un desequilibri entre la producció i el consum ocasionat per un excés de la primera, aleshores, si hi hauria hagut un mal estar més o menys general, però els efectes no serien tan profunds com els d'ara, ni, com ja hem dit abans, de tanta duració. Dos anys i escatx hi ha que l'economia mundial sofreix, limitant-se fins fa poc, els grans homes d'Estat, a seguir la seva trajectòria, creient-se que prompte apareixerien els albirs d'una nova era de prosperitat; mes, els dies es succeïen, sense que arribés aquell moment desitjat a partir del qual el camí a seguir tendeix a la sospirada prosperitat, puix el curs de la crisi enlloc de millorar anava empitjorant cada vegada més, fins que ja aquells homes es decidiren a posar-li un tòpic que arranjés els estralls destructors que hagueren acabat amb una ruïna completa de les finances mundials.

Fou en aquest moment crític, en el qual es perdien ja les esperances, quan en ple estiu darrer es llençà pel món, el gest honorable del President Hoover de la República nord-americana, proposant a les potències interessades l'aplaçament per un any dels pagaments en concepte de deutes de guerra per reparacions, donant a conèixer l'influència perniciosa que exerceixen els deutes de guerra en la crisi econòmica mundial. L'acceptació de la dita proposició per part de les potències interessades, és el primer pas de la tasca reconstructiva per obrir una nova època de prosperitat, puix l'enorme càrrega que representa per als països deudors el pagament en concepte de reparacions, infiltrava la desconfiança de què no podrien suportar-ho i les obligaria a declarar-se insolvents. Tothom sap molt bé el greu perill que corria Alemanya —la principal deudora— aquest estiu darrer,

quan cundit el pànic es retiraren els capitals, fent uns esforços gegantins per evitar la caiguda del marc i amb ell del «krac» general, el qual degut a la interdependència que guarden entre si les diverses economies una forta sotregada.

«L'avaricia romp el sac», diu un adagi; i és ben veritat. Els acreedors —principalment, França i Estats Units— es negaven a acceptar els pagaments en forma d'especie, perquè creien que d'acceptar-ho arruïnarien llurs respectives economies sots l'invasió de gèneres dels països deutors; així és que no solament s'hi negaven sinó que adhoc s'hi oposaven energicament, valent-se de les barreres duaneres i d'altres mesures protectores. El resultat ha estat, que vulgues o no vulgues, Alemanya s'ha vist forçada, malgrat tots els impediments, a exportar gèneres a n'els països acreedors, sense tenir en compte els beneficis, ocasionant en conseqüència un transtorn en els principals mercats de primeres matèries i productes industrials del mercat internacional, esforçant encara més els preus que ja de per si ho estaven sota la pressió de la crisi de sobreproducció, a l'ensem que s'anava desangrant de mica en mica, fins arribar a la situació pèssima d'avui,

PERE FALGÀ VIVES.
Professor

(En el número vinent continuarà)

Constatem que La Gralla al fer l'informació de la vinguda del President Francesc Macià, amarats de ver patriotisme (pel què es veu) dediquen dues planes a la ressenya de la festa. No cal pas ponderar, car salta a la vista, l'esforç que això suposa comptant únicament amb una nit per la composició a ma i tiratge. Contrasta, però, aquest fet amb la pobríssima nota que féren aquests prohoms de l'arrivisme, quan per primera vegada visitava el President Macià la nostra ciutat, en la data del 8 de Desembre del 1922.

Heus ací una interessant conversa recollida pel nostre bon amic Quelet a l'avant sala de La Unió Liberal, el dia del míting d'Esquerra Republicana de Catalunya. La titula així:

Quin sarcasme!

- Qui parla?
- Que no el veus?
- No.
- En Figueres de La Garriga.
- Altra vegada?
- Si.
- Quin sarcasme!
- Per què?
- I tu ho preguntes?
- Veuràs, home.....
- Que no el coneixes?
- Molt poc.

—Doncs ja t'ho contaré. Aquest minyó que com molts avui és de l'Esquerra, tres mesets abans de caure la Dictadura havia batut tots els records